

Υπάρχουν άνθρωποι που, όταν

τους ρωτήσεις τι κάνουν, σου απαντούν αμέσως πάντα «πολύ καλά! Δόξα τω Θεώ!» Είναι άραγε αλήθεια; Μπορεί ο άνθρωπος να είναι πάντα μέσα του ήρεμος, χωρίς σκοτούρες και προβλήματα; Είναι δυνατό να μην περάσει πόνο, αναστάτωση, θλίψη;

Βέβαια, δεν μπορείς να ανοίξεις σε όλους την καρδιά σου και να λες τη στεναχώρια σου. Γι' αυτό στο ερώτημα «τι κάνεις;» απαντάς «καλά!» Εκτός, αν αυτός που σε ερωτά νιώθει πως θα ήθελες να του μιλήσεις ειλικρινά για τον εαυτό σου.

Πέρα από την πιο πάνω περίπτωση, όπου «κλείνεις την πόρτα» μ' ένα «καλά! Εσύ;» η φαινομενική παντοτινή ανέμελη συμπεριφορά δείχνει πως ο άνθρωπος κλείνεται

στον εαυτό του και δεν θέλει να αποκαλυφθεί. Προτιμά να έχουν οι άλλοι γι' αυτόν μια τέλεια εικόνα, όπου θα φαίνεται ο πάντοτε ευδιάθετος και ευτυχισμένος, νομίζοντας ότι εκτίθεται με το να μιλήσει για τις δύσκολες μέρες.

Το «περίλυπός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου» του Χριστού στη Γεθσημανή, φανερώνει την ανθρώπινη πραγματικότητα των θλίψεων και των δοκιμασιών, που συντρίβει το πρόσωπο. Δείχνει πως υπάρχουν σε όλους οι στιγμές που δεν έχουμε χαρά, δεν είμαστε όπως θα θέλαμε. Είναι οι στιγμές της υπομονής και της προσευχής. Όπως και της ανάγκης να βρούμε καρδιά ν' ακούσει την καρδιά μας. Τότε ο πόνος μειώνεται, αντέχεται.

Κανένας άνθρωπος δεν βιώνει συνεχώς πάντα τη χαρά ή τη λύπη. Το ένα διαδέχεται το άλλο, όχι τόσο ως εξωτερική κατάσταση όσο ως καρδιακή, εσωτερική. Την περίοδο των δοκιμασιών μας μια χάρις ως παρηγοριά κρύβεται, γι' αυτό και αντέχουμε. Όπως και στην ανάπαυση θα προηγηθεί πειρασμός ως δοκιμασία πριν ή μετά.

Η ανθρώπινη πορεία δεν χαρακτηρίζεται από μονοτονία. Δεν είναι θετικό αυτό; Χρειάζεται υπομονή, χωρίς υπερβολές στα βιώματα, είτε αρνητικά είτε θετικά. Για να επιτευχθεί απαιτείται άσκηση.

Μακάρι να μπορούσαμε να προχωρούμε τη ζωή μας με την αποδοχή του εαυτού μας, της ζωής μας, των γεγονότων που μας πονούν, αλλά και της εμπιστοσύνης στο Θεό, που ξέρει την αντοχή του καθενός και συμπορεύεται αθόρυβα. Τότε το «Δόξα τω Θεώ» δεν θα είναι το άλλοθι για να κρύψουμε τον εαυτό μας, μα η καρδιακή φωνή που είτε δέχεται τον πόνο κι ελπίζει στην υπέρβασή του είτε εκφράζει την ευχαριστία για την ανάπαυση των ημερών.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com